

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Novum Gratiae Prodigium: Sive Vita Venerabilis Matris,
Sororis Joannæ à Jesu Maria Monialis Præcipui D. Claræ
Coenobii In Bvrgos**

Ameyugo, Francisco de

Coloniæ Agrippinæ

Caput V. De virtutibus quas Deus sponsam suam in pueritia docuit: de quo
zelô, quô easdem illa exercuit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37120

*puellitor
ad Deum
peruenien-
dum.*

nuit, intravitque illic ancilla ad
eam, quæ ex occulto, omnia illic
gesta audierat ac viderat. Aitque
illi: parvula quidnam agis? quò-
cum sermonem miscuisti? Illa
velut parvula candida simplicitate
respondit, cum parvulo quodam
pustione, miræ pulchritudinis & sua-
vitatis, qui mihi dixit: quod me
in regnum Patris sui velit intro-
ducere; Et vis nē tu lubeas ac
prompta (iterat ait ancilla) cum
eo illuc ire? Etiam, reponit par-
vula, quia multa bona loquitur mi-
hi, ac me docet. Hæc illi sexenni
evenēre. Tam tempestivē erexit se
ad ferendam Crucem, Sponsus-
que suum amantissimum imitan-
dum.

*Sexennis
puellula jã
Cruci fe-
renda ap-
tatur.*

Haud tamen solò bono istò
Sponsæ suæ affectu ac promptitu-
dine ferendæ crucis contentus erat
Dominus; sed cordi ejus simul &
semet infigere voluit: Itaque qua-
dam dierum vidit complures ad se
venientes Angelos, quorum unus
mirè splendentem gestabat manu
Crucem, ceteri induti erant præ-
longis ac fluentibus togis, candore
nivem Vincentibus, quamvis eo-
rum desuper sacerdotali stolâ cru-
cibus ex omni parte obsitâ operie-
batur; Igitur circumdantes eam
Angeli, brachia arcè strinxere sto-
lâ, porro gestabat crucem Ange-
lus, eam humero illius imponens,
aitque. Crucem hanc mittit tibi
Sponsus tuus pro totâ vitâ tuâ,
velut pretiosum suum monile.
Hæc est clavis cordis illius, quod
Gazophylacium est omnium the-

*Christus
per Ange-
los crucem
mittit Jo-
anna.*

sauroꝝ Patris ejus: Hæc est scala,
& viz Dux ad superna, suiq; æter-
nam fructum. Suscepit Crucem
hanc Sor. Joanna, profundissimâ
demissione ac reverentiâ, brachiis-
que eam complexa, firmissimò sta-
tuit, totò vitæ suæ decursu, nun-
quam eam deponere. Super illud
divinæ Sponsæ effatum in Canti-
co Canticorum. Trahem te post me,
& curremus in odorem unguen-
torum tuorum. (Cantic. 1. v. 3.)
Mellifluus Doctor Bernardus sin-
gulari affectu, verborumque suavi-
tate Christum Salvatorem nostrum
alloquitur: quæ proposito nostro
non inconcinne quadrant. O Do-
mine, inquit ille, quàm pauci sunt,
qui ista dicunt; & pauciores, qui
faciunt! (Bern. in Cantic. serm. 2.)
Volumus quidem omnes regnare,
tecū, sed non omnes volumus pati
tecum; volumus quidem tua di-
vinitate frui, sed per angustam cru-
cis viam te sequi recusamus: parvu-
la nostra Joannæ non sic egit: sed
sua in tenellâ ætate crucem Domini
summò amore compl. xi est; ne-
que eam unquam deferere voluit.

*Neque un-
quam de-
seruit.*

CAPUT V.

*De virtutibus, quas Deus Sponsam
suam in pueritiâ docuit: deque
zelò, quò easdem illa ex-
ercuit.*

EXORTA cum ineunte ætate virtu-
tes ceteras omnes longò post se
intervallò relinquunt. Quod cur-
rus ille Cherubicus apud Ezechie-
lem (Ezech. c. 1. v. 10.) cetera inter
mylta-

mysteria quorum ille plenus est, denotasse videtur: Juncta ei quidem legimus quatuor alata animalia; super-
volabat tamen omnibus Aquila, si-
quidem ei primò ab ortu alae crevere;
aliis verò sensim & tempore succeda-
neo crescunt; Sor. Ioanna nata est
mundo, ut velut generosa Aquila,
cælum peteret, seseque volatu ad su-
periora attolleret, Cui proinde ipsa
ab infantia, DEUS alas indulsit.
Posteaquam in orandi methodo in-
stitutæ fidei nostræ mysteria explicu-
it Sponsam suam profundissima hu-
militate, quæ primus fundamentalis
lapis Christianæ perfectionis est sta-
bilivit. Atque ut sapiens Architectus,
qui quanto altiore fabricam moli-
tur, tanto altius fundamentum ponit,
sic quia altum cum primis virtutis,
perfectionisq; ædificium in Sponsa
sua machinabatur DEUS, profundis-
simâ eiusdem animam in humilitatis
vasi locavit.

Christus
Ioannam
in humili-
tate fun-
dat.

Tres hu-
militatis
gradus

Summū
in humili-
tate quid
sit.

Divi Bonaventura ac Bernardus
aiunt (S. Bonaventura 6. Re. c. 22.
S. Bernardus *serm. 3. in cantic.*) hanc
virtutem tres gradus complecti, qui
gradatim se ipsos transcendunt. Pri-
mus est, de se ipso humiliter sentire,
seque ipsum vili pendere. Alter est
optare etiam ab aliis vili pendis; ita ut
à nullo laudari, sed ab omnibus potius
contemni cupiamus. Tertius est
toto ex corde, Christi exemplo, sese
abdicere, humiliare, (*Matt. 11. v. 29.*)
nihilque facere, etiam tunc, cum
DEUS gratiâ speciali nos visitat &
altius altiusque evehit. Hoc summū
est, quod cor animusque ritè humilis
præstare sufficit.

Non equidem magni pendendus

est is, qui cum nullam se exaltandi
causam habeat, se deprimat. Hoc in
supremo ac sublimissimo humilitatis
gradu fundavit Sponsam suam Ioan-
nam DEUS, dum quandoque in suo
Sacrario parvuli IESU vocem audi-
vit, ita ut verba eius animam illi pe-
nitissimè penetrarent. Sponsa mea (aiebat ille) vnicè cupio te plurimum
humilem esse, atque in virtute meam
sanctissimam matrem summò ardore
sequi, in quâ tam excellenter humili-
tas eluxit, ut se Ancillam meam re-
putaret, summo etiam in honore (Luc. 1. v. 38.) nimirum posteaquam
eam in matrem mihi elegi; pari mo-
do te geras oportet. Dum cernis me
tibi ut sponsæ ad blandiri, tunc te vi-
lissimam creaturam credere reputa-
reque debes, atque altissimâ tuæ vili-
tatis cognitione tibi persuadere,
„ quod omne bonum quod in te est à
„ mea liberalissimâ manu profectum
„ sit, cumque maiores præ aliis gra-
„ tias consequeris, ideo solum fieri,
„ quod ego ita velim, non vero quod
„ tu id merearis. Talibus prorsus mel-
„ leis dulcibusque verbis, Christus
Dominus Sponsæ suæ ardentissimū
infixit desiderium imitandi humili-
tatem sanctissimæ Virginis Mariæ
Quod tam eximium propositum pro-
tinus cæpit executioni mandare; mi-
ro raròque prorsus factò, quod tamen
mirandum magis est, quam imitan-
dum. Quemadmodum ei à Domino
dictum erat, quod sanctissima eius
mater, Regina dum esset, sese ancil-
lam fecerit, ita etiam post prædictam
divinam admonitionem Sor. Ioanna
non solum servitutem cordi suo altè
impressit; sed etiam ut se ipsam, ceu
C manci-

Doctrina
eximia
Christi de
sancta
matre sua
in humili-
tate se-
quenda.

R III
3.6

admiran-
dus Ioan-
na humi-
litas ar-
dor

mancipium DEI, actu ostenderet, DEoque ex toto transcriberet, forcipem quamquam igni immisit, & ferre candentem ingenti spiritus ardore ac impulsu, tenellâ suâ manu arreptam fortiter, utrique genæ appressit, ut tali inustione ac stigmate, velut Domini sui signo, servam se ac mancipium IESU profiteretur, talemque se ei statueret. O Heroicum facinus ardensque devotionis Fervor! O magna Parvula! quam belle agnovisti, melius esse Ancillam mancipiumque celestis Regis, quam Reginâ orbis dici ac esse: Quandoquidem Maiestas terrena propriè servitus est, Divina vero servitus omni regno maior aestimanda.

à matre
ceditur
virgis

Vbi suam Joannam sic male absemet ipsa acceptam faciemque fæde notatam conspexit mater, irâ protinus excalescens filiolum suam virgis peracriter cecidit. Bene illa quidem maleque ex æquo egit. Male equidem, quia factum hoc revera ab ingenti Divino impulsu processit, eratque ideo præmio quam pœna dignus. Bene autem fecisse videri possit quia secundum humanum iudicium excessus iste corruptione dignus. Sic parvula nostra, una ex parte tam male se fauciam, altera tam acriter se casam videns, accessit suum parvulum IESUM, aitque: Quid tibi videtur

amabilis
cum IE-
SV lo ex-
postulatio

„Domine? Placetne Maiestati tuæ,
„quod ipsa me ita tractaverim, &
„propterea ita correpta fuerim? Fe-
„ci id ego, ut tuo Divino sermoni
„morem gererem; sæpius mihi o Do-
„mine tuos dolores narraſti; ideoq;
„ego te nunc accedo perbelle con-
„tenta, si enim Pater tuus mea causa

„flagris te cædi permisit, & mater
„mea tui causa cecidit me virgis, &
„quidem atrociter.

Denique ab ea die in servam ac mancipium Domini confirmata est, atque ita in humilitate fundata, ut suis ancillis sæpe memoro pedes osculis disfluviaret, ingentique fervore ab eis expeteret, ut inscia matre, fordes domus everrere, lances orbesque ablueret sinerent. Quibus respondere ancillæ, quæ alioquin eam intime diligebant; Non convenit Virgo, ut hæc facias; econtra quærebat Joanna: eccur nam? Quantum nam ego vobis præsto? Imo vos meliores me estis: Forte id est, quia Parentes mei divitiis affluunt? Ego vero oro DEUM ut eos inopes videam, tanto etiam ut sint humiliores. Sic ubi vis Joannæ agebat, seque gerebat velut imitatrix Christi, mitis & humilis corde, quæ germana est humilitas.

mira sui
despectio

Semper humilitati Junctus est timor Domini. Hic porro (ut docet S. Augustinus in Psal. III.) est lapid angularis cui tota virtutis moles innititur, primumque est principium sanctorum: Id in quadam revelatione D. Gertrudi DEUS aperuit, (Vit. S. Gertr. L. I. c. 13.) dum eius manibus virentem Virgam infereret, dicens: Hæc virga est timor Domini, sicut Pastor Virga pastoritia greges suas pascit, regitque; à noxiis vel prohibitis pascuis abstinet, eosque ad tuta proficua salubriaque ducit, ita quævis anima debet virga sancti timoris suos sensus potentiasque regere, neque tenere ut regulas ac limites rationis, metasve Virtutis transgrediantur. Virgam hanc Divini timoris non solum

Humili-
tas ac
timor
Domini
semper
una incedunt.

lum manui nostræ Soror Ioannæ in-
didit DEUS, sed etiam cordi eius
infixit. Habebat ea in tantilla etiam
ætate, consuetudinem sese in spe-
culo mortis contemplandi, ut tanto
melius vitam suam ordinare, com-
ponereque posset. Cum igitur quā-
doque suo in Sacello imaginationi
profunde immersa esset quasi fā fo-
ret sepulta ut id tāto efficacius cordi
infigeret, scabellum quoddam alta-
ri proximum apprehendens sese in-
tra illud situ mortuali collocavit,
cæpitque cogitare se iam sepulchro
iacere inclusam. Hæc inter circum-
dedit eam caterva infernalium spi-
rituum velut famentum Leonum
aviditate maxima hanc innocentem
oviculam deglutire gestientium.
Sed Divinus Pastor, qui eam ut
sponsam deamabat, apparuit illico
nudo cum ense, quem ubi manu sua
vibravit, ad lumen radiorum eius, e
vestigio stigie umbræ illinc profu-
gere. Divinum hoc adiutorium eam
abunde confirmare, omnemque ti-
morem ac tremorem poterat effu-
gare; sed profunda ex humilitate
dupliciter illam visionem interpre-
tabatur, metuebatur præsens illud
auxilium gratiaque Christi Domi-
ni forte illusio falsaque imaginatio,
& contra ne illa malignorum spi-
rituum apparitio vera fuerit, quan-
doquidem sua opinione ipsa infernū
promerita esset. Quapropter tota
tremore concussa, ac fere obrigida,
tamque sacro illo metu plena erat,
ut toto ex animo firmissime statue-
ret pro ut ipsa Christi Sponsa in
vita sua loquitur, n. 6.) nullius
prorsus conceptibilis rei causa

DEUM offendere.

Sed dicere quispiam posset, ti-
morem hunc servilem esse, qui in
vita spiritali pro perfectione ha-
bendus non est. Hanc objectionem
ut evertam, advertenda est cum-
primis communis Theologorum à
Spiritu sancto inspirata doctrina
(Eccles. 25. v. 16.) quod nimirum
servilis timor initium sit filialis me-
tus qui à perfectissima charitate dret-
vatur. Quamobrem consvesse DE-
UM sanctis animabus servilem
principio timorem indere ad indu-
cendum eo pacto filialem.

Non venit, ait Divus Augusti-
nus (tratt. 9. in Ep. Ioan.) timor
Domini in animam ut ibi maneat,
sedem habitationemque figat, sed
ut charitatem introducat: Amor est
scopus finisque, timor autē est ini-
tium, & hoc initium sequitur statim
finis, videlicet ipsa charitas; Ita
prorsus evenit nostræ sorori Ioannæ
Vix namque timorem illum, regi-
men affectuum suorum assumpsisse
intus persensit, cum illico ardentis-
sima Charitas, intima eius subiit,
quæ foras timorem expulit, perinde
ac ignis calorquē frigus. Operatio,
ait Divus Ambrosius (de Isaac. c.
8.) in quā hæc virtus magis eluces-
cit, est zelus honoris dilecti, atque
ut anima eius læsionem intime sen-
tiant. Hic excellens gradus, & flam-
ma perfectissimæ charitatis; tanto-
pere aucta p̄petuo invalescebat in
corde Sororis Ioannæ post illam de
quā ante egimus visionem, ut mor-
tis instar ei esset audire aut videre,
quidquid DEUM offendere posset;
cor ei tum rumpebatur, oculique

C 2 evade-

Speculo
mortis et
am tenella
se inspicere
consuevit
Ioan-
na.

Christus
eam à do-
monibus
protegit.

verus ti-
mor quid
operetur.

Timor ser-
vilis est
principium
filialis.

Qui chari-
tate intro-
ducit.

Operatio
& effectus
timoris est
zelus ho-
noris divi-
ni.

evadebant gemini lachrymarum fontes.

Gradus iste charitatis nunquam sat verbis calamoque exprimi potest. siquidem eius dignitas inexpli- cabilis est. Quod in aliquâ needum fere rationis compote puellulâ, tam nobilis operatio benevolæ vo- luntatis ac zeli honoris gloriæque sui conditoris reperta sit. quis oro sincero in corde illo omnes effe- ctus istos operatus est.

*Pauper-
tis amor
et m
ei Chri-
stus D.
artis mo-
ris in ge-
nerat.*

Non verbis solum, sed & exem- plis, typis, figurisque Sponsam suâ paupertatem edocebat Divinus Sponsus; quæ splendor est omnium aliarum virtutum quam ipse nun- quam non adamavit, tota vita sua deseruit. Per hæc ei in mendicabuli formâ apparuit, unde illa tantum eius virtutis amorem concepit, ut si forte pauperem conspiceret, sum- mo eum honore prosequeretur, quoniam in eo sponsum suum Chri- stum IESUM ob oculos sibi statu- erat. Dum domus sua omnia afflu- ere & superfluere, Pauperesque defectum rerum penuriamque susti- nere conspicere amarissime flebat, nec facile animum suum solari po- tuit. Instanter precabatur DEUM, ut se parentesque suos ad paupertatem redgeret. cui postulato etiam sua Majestas assensit, pro ut infra videbimus. Priusquam tamen id fieret, in consideratione, quod Spô- sus suus cum dives esset, propter nos egenus factus est, cogitavit, quomodo ipsa etiam pauper fieret, cum dives esset. Ad eum finem pactum iniit cum puella illa orba, quæ in domo eius educabatur, ut

foras exiret, Eleëmofynas corroga- tum, sibi que emendicata servaret, vicissim vero suos ei cibos illa asser- varet, sic ubi mutuo conventum est recipiebant se silenter in suprema ædium, ibique seorsim depositis u- trinque vestimentis, Joanna paupe- ris puellæ. hæc vero illius vestes induebat. Tum accedens ad paupe- rem petebat intuitu DEI amoris e- leëmofynam, & paupercula illa tribuebat ei emendicatum panem. Et quanquam pauper hæc orba le- præ propemodum obsita, aspectu- que horrida esset, tamen e manu ei- us lubens fragmenta panis accipie- bat, eis que cupide vesceretur, asse- verabatque omni ea melle sapidiora esse. Quid non vincit amor! Tali modo Sponsa Christi Ioanna in sua efflorescente ætate paupertatem adamavit, ut vel eius mentio aut imaginatio gaudium ei & gloriatio ex adverso divitiæ Crux mera & tormentum esset.

*Vide mi-
rum puel-
le artifi-
cium ca-
lenda
paupertatis.*

CAPVT VI.

*De patientia, quam habuit soror Ioannæ
in adversitatibus: & de penitentia,
quam primis in annis exerce-
bat.*

Divus Papa Leo, ut supremam maximamque perfectionem vi- tæ Salvatoris nostri Domini JESU Christi in compendio a principio ad finem usque depictam nobis pro- poneret, ait (*Serm. 2. de Ephiph.*) Christo Domino nihil in virili æta- te sua que in passione defuisse, de in- fantiâ mansuetudine, neque in in-
fancia